

‘Υπάρχουμε ή ζοῦμε;

● **Τοῦ Μακάριου Παπαχριστοφόρου**
Θεολόγου-Γυμνασιάρχου

Α Φερέλπιδες νέες και νέοι. νθρωποι βιαστικοί και ανυπόμονοι τρέχουν στους δρόμους. Άγνωστοι ανάμεσα σε άγνωστους, ακολουθούν ό καθένας τὸ δικὸ του δρόμο. Στην καρδιά ὄλων ὑπάρχει μιὰ ἐπιθυμία: Νὰ φτάσουν σῶσι και ἀβλαβεῖς στὸν προορισμό τους.

Ἡ σκέψη, με τὴ βοήθεια τοῦ νοῦ και τῆς καρδιάς, διαλέγεται με τὰ προβλήματά και τὶς ἐγνοίες που συνωθοῦνται στην ψυχὴ τους. Με τὴ μέθοδο τῶν πιθανοτήτων προσπαθεῖ νὰ μαντέψει τὰ ποσοστά τῆς ἐπιτυχίας ἢ τῆς ἀποτυχίας που θὰ ἔχουν οἱ προσπάθειές τους. Ψάχνει νὰ βρεῖ τὴν ποιότητα τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ τοὺς τὴν προσφέρει ὡς ἐπιλογή ζωῆς. Θέλει νὰ ἀγγίξει τὴν οὐσία τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ τοὺς καλέσει νὰ τὴ βιώσουν. Διακαῆς ἐπιθυμία της νὰ τὴ ζήσουν στὴν πληρότητά της.

Σὲ κάποιο σημείο τοῦ διαλόγου ζητᾶ τὸ λόγο ἢ ψυχὴ. Θέλει νὰ καταθέσει τὶς δικὲς της θέσεις πάνω στὰ θέματα που ὑπάρχουν στὸ τραπέζι. Τώρα ἢ συζήτηση ἰσορροπεῖ. Οἱ προβληματισμοὶ μπαίνουν σὲ μιὰ τάξη. Ὁ διάλογος προχωρεῖ βῆμα-βῆμα. Σὲ λίγο, ὅπου νᾶναι, θὰ φτάσει στὸ τέρμα. Θὰ διατυπωθοῦν τὰ συμπεράσματα.

Σὰν τὶ νὰ θελεῖ, ἄραγε, νὰ προσθέσει στὸ διάλογο ἢ ψυχὴ; Ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ προσέξουμε τὶς ἐπιλογές μας. Αὐτὲς πρέπει νὰ εἶναι ἐπιλογές οὐσίας, με προοπτικὴ και μέλλον.

Μιὰ πρόταση που μᾶς κάνει εἶναι τούτη: Ἡ ζωὴ, γιὰ νὰ πάει μπροστά, ἔχει ἀνάγκη τοῦ ἰδανικοῦ παρὰ τοῦ πραγματικοῦ. Με τὸ ἰδανικὸ ὑπάρχουμε. Με τὸ πραγματικὸ ζοῦμε. Ἐμεῖς ὑπάρχουμε. Τὰ ζῶα ζοῦν. Νὰ ἢ διαφορὰ τοῦ ἰδανικοῦ ἀπὸ τὸ πραγματικὸ.

Τὸ πλῆθος τῶν διαβατάρηδων, που εἶδαμε στὴν ἀρχή, συνεχίζει τὸ δρόμο του με βῆμα ταχὺ.

Σὲ πρῶτο πλάνο, ξεχωρίζουμε τοὺς ἐπώνυμους. Αὐτοὶ ὀνειρεύονται νὰ ζήσουν σὰν «μεγαλέξανδροι». Εἶναι ἐκτὸς τόπου και χρόνου.

Σὲ δεύτερο πλάνο φαίνονται καθαρά, χωρίς καμιὰ ἰδιαίτερη προσπάθεια, οἱ νεόπλουτοι. Αὐτοὶ ἔχουν τὴν ψευδαίσθηση ὅτι τὰ πλούτη τοὺς δίνουν ἀξία. Οἱ γνώσεις τους γιὰ τὴ ζωὴ εἶναι ἐλλιπεῖς. Τὰ πλούτη ἀφ' ἑαυτῶν εἶναι οὐδέτερα. Δὲν ἔχουν καμιὰ ἀξία. Τὴν ἀξία ἢ τὴν ἀπαξία τὴν παίρνουν ἀπὸ τὴν ἀξιολογικὴ ἰκανότητα αὐτοῦ που τὰ χρησιμοποιοῦ.

Σὲ τρίτο πλάνο βλέπουμε μιὰ μεγάλη ὁμάδα ἀνθρώπων που δὲν ἔχουν κανένα διακριτικὸ. Δὲν ξεχωρίζει κανένας τους. Εἶναι ἀνθρωποὶ τῆς ἐπιστήμης, τῆς δουλειᾶς, τοῦ μεροκάματου. Εἶναι οἱ ἀνώνυμοι τοῦ μεγάλου πλῆθους. Αὐτοὶ εἶναι ὁ «Κανένας», κατὰ πῶς τὸ λέει και ὁ ποιητής.

*«Κανένας εἶναι τὸ ὄνομά μου
και ὄλοι τους κανένα με φωνάζουν
κι ἢ μάνα μου μαθὲς κι ὁ κύρης μου
κι οἱ ἐπιλοῖτοι συντρόφοι.»*

Ὡστόσο αὐτὸς ὁ «Κανένας» ἦταν που τὸ ὄνομά του τὸ τραγούδησε ὁ Ὅμηρος. Που τὸ κρατεῖ, γιὰ αἰῶνες τώρα στὴ μνήμη της με θαυμασμὸ και νοσταλγία, ὀλόκληρη ἢ ἀνθρωπότητα.

Ὁδυσσεᾶς λεγόταν. Ζοῦσε πάντα στὴ σφαῖρα τοῦ ἰδανικοῦ. Ποτὲ τοῦ πραγματικοῦ. Γιὰ τὸ και ἔφτασε στὴν Ἰθάκη.

Μπροστά σας, νέες και νέοι, ἔχετε τρεῖς ὁμάδες ἀνθρώπων. Τοὺς ἐπώνυμους, τοὺς νεόπλουτους, τὸν «Κανένα». Πρέπει νὰ ἐπιλέξετε τὴν ὁμάδα στὴν ὁποία θέλετε νὰ ἀνήκετε. Πρὶν προχωρήσετε στὴν ἐπιλογή σας, πρέπει νὰ λάβετε σοβαρὰ ὑπόψη τὸ ποια ὁμάδα ἔχει ὡς γνώρισμά της τὸ ἰδανικὸ και ποια τὸ πραγματικὸ. Με τὸ ἰδανικὸ, τὸ εἶπαμε, ὑπάρχουμε. Με τὸ πραγματικὸ ἀπλὰ ζοῦμε. Διὰ τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς ὀδηγούμεστε στὴν ἐπιλογή τοῦ «Κανένας». Αὐτὴ εἶναι μιὰ σωστὴ και ὀλοκληρωμένη ἐπιλογή. Ἐχει ὄλα τὰ ἐχέγγυα που μᾶς εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν πραγματώση τοῦ *Veni, Vidi, Vici*, και γιὰ τὸ ἀνοιγμα τοῦ δρόμου πρὸς τὴν Ἰθάκη μας. ■